

**APEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JAVIER CARBAJAL

►► Cartell del local en venda d'una antiga carnisseria al carrer de Guifré, al Raval, ahir.

Es busca gent optimista

Són fins a nou els cartells d'«Es ven», «Es lloga» o «Es traspassa» que hi ha al carrer de Guifré, i això que aquest carrer del Raval és curt com ho són les vacances en temps de crisi. El pitjor és que Guifré no és un carrer malastruc. A gairebé cada racó de la ciutat es repeteix la mateixa història. A Guifré, ja fa més d'un any que van aparèixer els cartells i, de moment, no hi ha hagut cap moviment. Qui va abaixar la persiana se'n va anar sense escàndol: un dia no va poder pagar el lloguer, i va haver d'anar-se'n a un altre lloc; alguns, a un altre país. No hi va haver ruptura. Un dia qualsevol van deixar d'obrir.

Per això, vaig començar aquesta crònica fa quatre mesos. Em vaig plantejar seguir els passos d'algun d'aquests locals i veure com canvia el carrer per la presència d'un nou local. De moment, l'únic que ha passat és que un dels cartells ha anat ampliant de mida.

M'acosto als llocs, i la memòria recent ja s'ha esborrat. Són pocs els que es recorden que en un dels locals, l'any passat, s'hi va muntar una associació cultural. Expliquen que fa «molt, molt de temps» aquest local era una carnisseria especialitzada en carn de cavall.

Escriure que aquests cartells són les cicatrius de la recessió és gairebé una obvietat. Per això, no havia escrit aquesta crònica. Aquesta setmana, em vaig topar amb la web de **Dan Thompson**, el britànic que, gràcies a un tuit, va fer que els seus compatriotes sortissin al carrer amb una escombra a la mà (i parlessin entre ells) quan es van produir els disturbis als suburbis de Londres. El seu lema és: «Junts podem fer molt més. No és tan impossible».

«Necessitem gent que s'arrisqui i cregui en els seus propis projectes»

A la seva web (<http://emptyshops.wordpress.com>) escriu que ara està embarcat en un projecte de recuperació d'espais buits. En moltes ciutats de la Gran Bretanya, els centres comercials han buidat els carrers del centre de botigueteres, i hi ha desenes de locals tancats.

Com a Barcelona, hi va haver qui no va poder pagar el lloguer. Altres no sobreviuen sols. Els centres es van homogeneïtzar –a Barcelona se-

rien botigues de mòbils o fruiteries– i van deixar de tenir una identitat única.

A la pàgina web de **Thompson** hi ha exemples d'«una altra manera d'usar l'espai». A prop de Manchester, han recuperat un magatzem buit, hi han instal·lat 26 contenidors de vaixell i ara són oficines amb lloguers assequibles. A l'illa de Wight, s'ha creat una xarxa d'artesans que comparteixen informació i que, segons entenc, s'estan plantejant obrir negocis en botigues buides.

El mateix **Thompson** va obrir una botiga de discos a Worthing. Era petita, va funcionar durant sis mesos. No es va fer ric, però no hi va perdre diners. L'autor diu que ara, quan els lloguers han baixat, potser és el moment de muntar el somni de cadascú, i fer-ho de tal manera que sigui un èxit.

Pregunto a un veí del Raval: què voldria que hi hagués als locals que estan buits. El noi, que es diu **Marcos** i acaba d'inaugurar una botiga, diu «comerços optimistes». «Gent optimista», és la resposta d'un, dos, tres veïns.

Al novembre, **Mari Carmen Anselmo** va muntar una perruqueria a Riera Alta. El local havia estat quiosc, botiga de roba, un outlet de vestits de núvia. Ella obria comerç al barri on va néixer i viu. «Em vaig arriscar. La gent ho està intentant. Han obert el bar Bombón, hi ha una noia que fa vestits... Necessitem gent que s'arrisqui i que cregui en els seus propis projectes». ≡

 apiedecalle@elperiodico.com